

# SZÉKESTEFÉJÉRVÁR.

## TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

### A lap ára

házhoz hordással vagy postán küldve:  
Egy évre . . . . . 4 frt.  
Fél évre . . . . . 2 frt.  
Negyed évre . . . . . 1 frt.

### Hirdetmény

a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petisors:  
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért  
igtattatik be.

## KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

2. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székes-  
fejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 164. sz.)  
czimzandók; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetmé-  
nyi díjak **Klökner Péter** kiadó könyvkereskedésében  
vétetnek fel. — Nyiltérben megjelenő közlemények után  
három hasábos petisorsért 10 kr. fizetendő.

Bérmentetlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

✉ Kéziratok nem küldetnek vissza. ✉

### Régiségtárunk

és történelmi s régészeti egyletünk ügyében.

Azon élénk szellemi mozgalom, mely a közel  
mult években megyénk és városunkban mindinkább  
nagyobb tért nyert, egy megyei és városi régiségtár  
alakítása által, végre a kezdeményezés első phazisát  
megfutva — a valóság terére lép.

E mozgalom kezdetét majdnem egyidejűleg e  
lap megindulásával vette, s a megyei és városi kö-  
zönség által is felkarolva mindig szélesb kört hódí-  
tott, mig nem az alakulásra az első lépést a megyei  
hatóság mult évi egyik bizottsági ülésében megtette.  
Ezen lépés folytán, maga az egylet első alakuló köz-  
gyűlését mult évi október hóban megtartá, azonban  
a végleges megalakulás a városi közgyűlés nyilatko-  
zatától tétetett függővé, miután a kezdeményező  
megyei hatóság és közönség csak úgy remél az ala-  
kuló történelmi és régészeti egyletnek és régiségtár-  
nak biztos alapot alkothatni, ha a két hatóság és a  
két közönség egyesült erővel járul — keblé-  
ben az ősek emléke iránti tisztelettel — buvárolni a  
multat s felderíteni és megvilágosítani annak nap-  
jait, — összegyűjteni az ősek s a régmúlt idők hát  
rahagyott emlékeit.

Most tehát a városi bizottsági közgyűlésen áll,  
vajjon az egylet és a régiségtár végleg megalakul-  
hat-e? és a hozzákötött remény és várakozásnak  
képes lesz-e megfelelni? A bizottságnak csak egy  
igen szavába kerül, hogy a szép remények közt támadt  
eszme végképen megvalósuljon. Legközelebb fogja a  
városi bizottsági közgyűlés tárgyalni a megyei hatóság

által összehivatott régészeti és történelmi egylet ala-  
kuló közgyűlésének azon átiratát, melyben e közgyűlés  
által kéretik a városi bizottság, hogy karolja fel az  
egyletet, csatlakozzék hozzá, hogy az egylet címébe  
a város nevét, pecsétjébe a város czimerét felve-  
hesse, s e két hatóság együttes pártfogása alatt vi-  
rágozhassék az egylet a hazai történelmi és régészeti  
tudomány javára, a város és megye hajdani multjának  
kikutatására, felvilágosítására, monographiája  
megírására stb.

Azon számtalan culturalis előnyök, melyek ezen  
egylet végképi megalakulása által támadnak, hivnak  
fel bennünket, hogy ezen ügynek szószólói legyünk.  
Bizunk a városi képviselők bölcs belátásába, s hisz-  
szük, hogy ezen ügyet épen a valóság küszöbén  
nem hagyják elveszni, s reméljük, az ősek iránti  
tisztelő és vonzalom még nem aludt ki a keblekből,  
hanem azok iránti tettekből nyilatkozni is fog.

Ha már apáink hibái folytán azon nagyszerű  
emlékek, melyek városunkat díszíték, melyek nagy  
királyainktól maradtak hátra, a föld felszínén nin-  
csenek, de még egy darabka kő sem jelöli a nagy  
ősök sírhalmát; ha a közelmúlt évszázad egyes em-  
berei barbar kezekkel feldúlták azt, mi nemzetünk  
díszére fennállhatott volna; siessünk mi a jelenkor  
fiai saját magunk és az utókor számára megmenteni  
azt, mi még megmenthető, egyesült erővel gyűjtjük  
az emlékeket, melyek a hajdan dicső és keserves  
napjait hirdetik. Egyesült erővel járuljunk a megyei  
és városi régiségtár felállításához, s tömörült erővel  
igyekezzünk annak működését előmozdítani.

A régiségtár s a történelmi s régészeti egylet  
felállítása most már culturalis szükség, melyet el-

odáznunk nem lehet, nem szabad. Külföld majd  
minden városa bir hason irányu egyletekkel és tárak-  
kal; de ne menjünk hazánk határain túl, itthon is  
már számtalan megye és város szervezett ily irányu  
egyletet és tárt régiségei megóvására, s multja s  
története kritikai feldolgozására. E mozgalom ha-  
zánkban napról napra terjed, lapjaink részint a már  
virágzó, részint a folyvást alakuló egyletekről ho-  
zunk tudósításokat.

Mi sem maradhatunk el a kor kívánalmaitól,  
nekünk is haladnunk kell.

De mielőtt sorainkat befejeznök, szóljunk ne-  
hány szót, mit várunk s mit kívánunk a történelmi  
s régészeti egylettől, s mit óhajtok a régiségtárban  
elhelyezni?

Sem megyénk, sem városunk mai napig nem  
bir rendszeres, kritikailag feldolgozott monographiá-  
val, szégyennel kell ezt bevallanunk, annyival is in-  
kább szégyennel, mert történelmi folyóirataink foly-  
tonosan kirívólag említik megyénket, mint olyat,  
mely nemcsak monographiával nem bir, de még  
azt is szemünkre vetik, hogy még annak feldolgo-  
zására sem találkozott senki — várunk tehát a tört.  
és rég. egylettől egy megyénk és városunkat illető  
részletes, kritikailag feldolgozott monographiát; vár-  
juk történelmi s rég. emlékeink feldolgozását, azok  
kritikai méltatását, ugy a történelmi s régészeti tu-  
domány népszerűsítését, mely kutatások, felolvasá-  
sok stb. útján érhető el. — Ez az, mit röviden dió-  
héjba foglalva — egyletünkötől várunk és kívánunk.

Régiségtárunkban elhelyezni kívánjuk megyénk  
és városunk határai közt talált barbárkori, u. m.: kő,  
bronz és vaskori régiségeket; római régiségeket,

## TÁRCZA.

### Nők a kávé mellett.

(Freskó-beszély.)

Irta: EDGÁR.\*

Ha egy lyrikus költőnek szabad volt „Nők  
az alkotmányban,” című vigjátékot írni, melyről egy  
feketevérű kritikusk azt jósolta, hogy „szomorú sors-  
nak néz elébe,” miért ne volna szabad nekem egy  
freskó-képet csinálni ily aláírással: „Nők a kávé mel-  
lett” — különösen ha megígérem, hogy lehetőleg hi-  
ven teszem papírra az — *árnyalatokat*?

Jöjj tehát segítségemre nyájias arcu Melpomene  
— kit elég vakmerően Múzsámnak választék — s  
ihled meg fekete tintába mártott ecsetemet, mert...  
„mensam foeminaque cano...” (Itt bocsánatot kell  
kérnem a rég elhunyt latin költő szellemétől, a klas-  
sikai kifejezés modernizálásáért!)

Tehát „mensam foeminaque cano,” azaz: „kávés  
findzásokkal és ibrikkel sűrűn elborított asztalt ének-  
lek, kávézó hölgyekkel,” kik Bájhalom városának  
demi-monde-ját képezik.

Hogy mi az a „demi-monde,” azt megmagyarázni  
csak ifjú Dumas Sándornak sikerült, annak is csak  
félíg. Azért tölem ne várjon senki többet e részben,  
mint hogy leirom — őket, a mennyiben tölem telik.

Bájhalom Pest megyének kellő közepén fekszik;

\* Egy elismert fővárosi írók álneve.

Szerk.

Bájhalom kellő közepén pedig nagyságos özvegy Csalmay Miklósné asszony háza büszkélkedik; ennek, t. i. a háznak kellő közepén végre egy szőnyeges szoba van, melyet nyolcz kisebb szoba vesz körül.

Csalmayné ő nagysága tíz év óta özvegy, a meny-  
nyiben Csalmay Miklós ur, ezer hold föld birtokosa s Pest vármegejének (ex offo) főszolgabírája s a leg-  
nagyobb bajszu ember fél Magyarországon, tíz évvel  
ezelőtt követte el azt a — Csalmayné ő nagysága  
által soha meg nem bocsátható — hibát, hogy bucsu  
zás nélkül itt hagyá ez árnyékvilágot.

A megszorodott özvegy (ki az évek hozszu  
során át maig már némileg megvisszatalódott) ez idő  
szerint Bájhalom legnevezetesebb élő személyiségre,  
nem azért, mintha talán Schakespeare-t s Molière-t  
eredetiben olvasná s verseket írta, hanem mert pom-  
pásabb tejsűrűs kávéval képzelni sem lehet, mint ő  
nagyságáé, ki szerfelett megapprehendálna, ha valaki  
véletlenül tekintetes asszonynak szólítaná.

Van is vendége mindig, és ezt nem annyira Au-  
relia kisasszony bübajos fekete szemének, mint a  
tejsűrűs kávéval illusztrált ozsonnáknak lehet tulajdo-  
nitani, melyen mindig igen *válogatott* társaság je-  
len meg.

Az igaz, hogy mióta Fellegváry Géza — Csalmay  
Aurelia kisasszony elébbi imádója — nem Aurelia kis-  
asszonynak, hanem Kendey Margitnak udvarol — kivel a  
nőgyuleti bálban igen „gyanus” bizalmassággal tán-  
czolta a harmadfél óráig tartó cotillont, s kiről azt  
beszéli a kósza hir, (mit azonban Csalmayné ő nagy-  
sága s kávé-hívei megátalkodott s nevétségreméltó

hazugságnak deklarálnak) hogy sokkal gazdagabb,  
mint Aurelia kisasszony, mondom: azóta bizonyos hi-  
deg tartózkodást vesznek észre Aurelia kisasszonyon  
— ki legalább is úgy zongorázik, mint Janina Olga,  
ha nem jobban — a bájhalmi dandyk, lyonok, vagy  
gentleman-ok, kik Aurelia kisasszonyt sokkal szebb-  
nek s szellemdúsabbnak tartják, mint Kendey Margi-  
tot. Mindazonáltal a kávézások napirenden vannak,  
melyekről Gyomrossy Ágost magázó — Csalmayné  
elszánt udvarlója, „tisztelőbeli” aransarkantus vitéz,  
exconsiliárius és bájhalmi szabadalmazott divat-hono-  
sító, és még számtalan nevezetességgel megáldott fér-  
fiu — ritkán szokott hiányozni. Ez áldott férfiú kül-  
önben már 55 éves, hanem azért egész tüzzel udvarol  
s a bálokban rendszeren ő a cotilloni előtánczos, ki  
minden áron el akarja hitetni a hölgyekkel, hogy ő  
még csak jövő őszkor lép a 44-ik évbe, mit készsége-  
l el is hisznek neki, Csalmayné kivéve, ki azonban  
e meggyőződését igyekszik elhallgatni.

Ezek után vessük fel a fátolt képünkről.

\* \* \*

A verandán — mely válogatott virágok és kam-  
csatkai pálmák árnyékában állott — a legkittinőbb  
uszonna várt Csalmayné vendégeire, kik közül nem  
hiányzott most sem a nélkülözhetlen aransarkantus  
vitéz. Gyomrossy Ágost, ő képviselvén az „udvaronc-  
világot” a nőtársaságban. Most kivételesen csak nyolcz  
tagból állott a háziakkal együtt az uszonnálandó tár-  
saság, melynek „egyetlen privilegizált lovagja Gyom-  
rossy Ágost ur volt, kinek gyomra a legkifogástala-  
nabb állapotnak örvendett ma és mindennap. Harcz-

műemlékeket és érmekeket, magyarkori mindennemű emlékeket; régi könyveket, irodalmi s történelmi emlékeket és ritkaságokat stb.

Röviden felemlítve és körvonalozva régiség-tárunk s egyletünk feladatát s tevékenységi körét, s erre a szakértők figyelmét felhíva — bezárom soraimat azon reményben, hogy ezek megalakulása előtt többé felszólalni szükség nem leend.

Vége még egyszer a f. városi bizottsági tagok szíves figyelmébe ajánlom a tört. s rég. egylet alakuló közgyűlésének majdan tárgyalandó átiratát. □

## Magyar írók névtára.

Közlő: Moenich Károly.

(Folytatás.)

### Januarius 2.

1666. † Trencsénben Lippai János jezsuita, gazdászati író. — (Szül. Pozsonyban 1606. novemb. 1-én) F. et D. M. I. é. — P. F. szerint 1662. június 2-kán † meg, s ezen évszámot közlik (nap nélkül) Bod és Horányi is. — P. F. születéséről mit sem közöl.

1721. szül. Acsán Székesszékében Varjas János, később debreczeni reform. tanár, egyházi író és költő. — Gyönyörűségét különcködő versekben találván, több éneket szerzett, melyekben csupán e hangzó jö elő. Többi közt nevezetes: „Egy megtért embernek éneke, melyet szerzett egy nevezetes ember Debreczenben 1755.” E verseket 1808-ban Kazinczy újra kinyomatta, ki őt 1779-ben S-Patakról Biharba utaztatva meg is látogatta, s a mint ez magát megnevezte, V. azonnal eléje szökött, kérdezvén, valjon hiszi-e, hogy Etele tudott latinul? Ime ez az írás — ugymond — azt mutatja, s ezzel kezébe adván egy darabka papirost, kíváná, hogy olvassa. A szöveg így hangzott:

„Amari ait fel  
Cela casta nive“ stb.

melyről midőn Kazinczy nem tudá, hogy az öreg mit akar, kérte, oldaná fel a titkot, ki is örömeben a latin szavakat magyar hangon így értelmezé:

„A Máriait fel kell akasztani. Ve.“ stb. († Debreczenben 1789.) F. et D. M. I. é.

1821. szül. Miskolcson Borsodmegyében Tárkányi Béla József, kathol. pap, egyházi író és lantos költő. — Academ. level. taggá vál. 1858. decz. 15. — P. F. V. n. és F. et D. M. I. é.

1853. † Pozsonyban Nyűrő Zsigmond — szentferenczrendi áldozár s tartományi tanácsos, egyházi író (szül. Nagy-Fümedesen Pozsonymegyében 1804. sept. 23.) F. et D. M. I. é.

### Januarius 3.

1715. szül. Csejten Pozsonymegyében Jazslinszky András, jezsuita, bölcseleti és vallástudományi író. P. F. V. n.

1725. szül. Komáromban Illei János, jezsuita, szépirodalmi, színmű- és bölcseleti író. († Komáromban 1794.) F. et D. M. I. é.

1839. szül. Csepén Komárommegyében Thaly Kálmán, szépirodalmi és történetíró s lantos költő.

készen várt az uzsonnára most is! „Hadd jöjjön! — mintha csak ezt mondta, vagy legalább gondolta volna magában. Mindazáltal élénk figyelmet fordított Szendey Karolina asszonyra, ki mióta férjétől elvált, tulságot tanusit az aranyarkantyús vitéz iránt. Egyéb-iránt a legkaczerásb öltözék simul gömbölyü termetére s Csalmayné ő nagysága Szendeyné ruha-kivágását, 45 évéhez viszonyítva, éppen nem találja szendének. Ha mégis ő volna! — gondolja magában aztán. — Gyomrossy Ágost aranyarkantyús vitéz pedig osztozik Csalmayné e nézeteiben, de nem vallja be Szendeynének és így szent a béke Szendeynével, mit azonban Csalmayné nagy mértékben indifferensnek talál. — Szendey Karolina asszony mellett Bübáj Virginia kisasszony igyekszik feltűnővé tenni magát Ágost ur előtt, hogy hát neki is beszéljen, és magaviseletéből látszik, hogy szeretné elhítni a társasággal, miszerint az egyetlen lovag nem Karolina asszonnyal, hanem ő vele társalog oly előzékeny finomsággal.

A társaság nem akarja elhinni s megjegyzéseket tesz — titkos összehajlások által — Virginia kisasszony 38 évei s gazdag göndör fürtjeit illetőleg, mintha talán azok hamisak volnának. Ezt meg Virginia kisasszony nem akarja elhinni — mások előtt. Hanem azért látszik rajta, hogy leginkább tartózkodik Zsávolyi Alfonsine, férjzett Lambert Joachimnétől, ki vele szemben ül s kinek ő versenytársa volt Lambert Joachim uradalmi bérlő nőlen korában. Joachim ur váltig sajnálja, hogy nem Virginia kisasszonyt vette nőül s e késő megbánásnak szavakat is szokott adni nem egyszer Alfonsine előtt, különösen midőn Alfonsine kukli-prédikációkat tart neki, melyektől Joachim

Acad. level. taggá vál. 1864. január 20-kán. — P. F. V. n. és F. et D. M. I. é.

1855. † A München melletti stahrenbergi tóban Henriette leányával együtt a nyomortól üldözötve véget vetett életének Majláth János gróf, magyar és német költő, történetíró és publicista. Nevezett tóból a halászok fogták ki mindkettőjüket egy shwallal összekötötten. Így P. F. V. n. — F. et D. M. I. é. — ban azt írja, hogy (az év és nap kitétele nélkül) Bajorországban München mellett az Izar hullámaiban lelte halálát.

### Januarius 4.

1630. szül. Lisznyán Sepsiszékbén Erdélyben Lisznyai K. Pál, reform. krónika író. P. F. V. n. és F. et D. M. I. é.

1662. szül. Debreczenben Biharmegyében Apáti Miklós, orvos, hittani és bölcseleti író, reform. (F. et D. szerint január 2-án) † Debreczenben 1724. decz. 24. — F. et D. csupán az évet közli. — P. F. V. n.

1692. szül. Sárosmegyében Berzevici János, ki mint katona megönsülvén, esküvése napján az egyházi hatóság engedelmével nejtől elvált, s jezsuitává lön; — egyházi író. († Kolosvárott, Erdélyben 1750. jul. 22.) F. et D. M. I. é.

1709. szül. Selmeczbányán Hontmegyében Márai Dávid Samu, természetudós és orvos, az utóbbi szakban magyar és latin író. († Benkendorfban Németországban 1780. július 2-án) P. F. V. n.

1720. † életének 65 ik évében Kolosvári Dimjén Pál, orvos, a kolosvári unitarius collegiumban tanár és ref. pap, egyházi író. (szül. 1655 ben) Bod Péter: „Magyar Athénás.“

1742. szül. Egerben Heves megyében Alexovics Vazul, ki szülői vallását elhagyva a kath. hitre tért, s a Remete sz. Pál szerzetébe lépett; egyházi író. († Pesten, élte 54-ik évében 1796.) F. et D. M. I. é. — Horányi születését 1744. nov. 24-ére teszi. Az „Ismerettár“ sem születésének sem halálzásának napjait nem közli.

1746. † Taxonyi János, jezsuita, egyházi író. (Szül. Hanusfalván Sáros megyében 1677. sept. 17.) F. et D. M. I. é.

1825. szül. Keszthelyen Zala megyében Talabér János, bence, egyházi író, és vallásos költő. — F. et D. M. I. é.

1862. † Nagy-Váradon Bihar megyében Vida Károly, politcái és nemzetgazdászati író, s hírlapszerkesztő. (Szül. Pákében a Székelyföldön Erdélyben 1819. mart 19.) P. F. V. n. és F. et D. M. I. é.

### Januarius 5.

1746. szül. Tóth Farkas, tanár, jeles humanista, jezsuita, a rend eltöröltetése után kilépett az egyházi rendből, később ismét felvette a papi öltönyt, s áldozárri szenteltetvén, mint tanár működött a budai és soproni gymnasiumban; költő, († 1825. február 26-án) P. F. V. n. — F. et D. művében sem születése, sem halálzásáról nem közöl adatot.

1784. szül. Pásztón Heves megyében Tittel Pál, cathol. áldozár, mathematicai író; academiái rendes taggá 1830-ban választott. († Pesten a legnagyobb szegénységben 1831. aug. 26.) F. et D. M. I. é. és P. F. V. n.

1819. szül. Pesten Remellay Gusztáv, novella-, regény- és ifjúsági író. P. F. V. n. — F. et D. szerint 1820. január 6-án.

ur iszonyodik. Ne tartson neki prédikációt még a pap se! annyival inkább ne egy — asszony, mert az absurdum! Alfonsine azonban mégis mindennap megmutatta neki, hogy az nem absurdum, mert mindennap tartott neki kukli-prédikációkat, melyek elől Lambert ur rendesen meg szokott szökni. Egyébiránt Alfonsine — született Zsávolyi — nem azért volt Zsávolyi Alfonsine, hogy ne szeretett volna mindent, a mi szép és nemes. Oh nem! ő divatosan öltözöködött (hisz még csak öt gyermeke volt s csak 40 éves), orrhagon beszélt, Hugo Victort unalmasnak találta s Kock regényeiből könyv nélkül tudta eredetiben a *tetszetősebb* helyeket. Azonkívül meg volt még az a természete, hogy javítási szempontból ember-szólásban gyakorolni magát soha el nem mulasztotta. Virginiával azért jóbarátságban élt és nem igen féltette tőle Lambert urat. Csak álfürteit irigyelte Virginiának, mert az övéi valódiak voltak és nem voltak olyan szépek, mint Virginia kisasszonyéi.

Alfonsine legbensőbb barátnője az a csinos arczu fekete szemű kisasszony, kivel most is beszélget. E kisasszony 28 éves lehet, kit Marie-nak hívnak s ki azonkívül, hogy *rendkívüli* költői hajlamokkal bir, még nagy mértékben ideges is. Szeret szavalni s ha egy-egy érzelmes költeményt elolvas — újabb költőtől — hát elájul. Már jegyben járt egy nyugalmazott dzsídás kapitánnyal, de oh! a tubák — mindent elrontott. A kapitány tubákoit s Marie irtóztott a tubáktól, a költészet megölő betűjétől. (Némelyek azt mondják, elszavalta magától a kapitányt, de az csak sárnga irigység! Marie bátyja párbajra hívta a kapitányt; hihetőleg a miért tubákoit, de nem történt

1821. szül. Duna Szerdahelyen Pozsonymegyében Csaplár Benedek, ájtatos rendű tag, egyházi és népnevelészetű író. — F. et D. M. I. é. — Az „Ismerettár“ születésének csupán évét közli.

(Folytatása következik.)

## A Vörösmarty-kör első társas estélyéről.

A „Vörösmarty-kör“ f. évi január hó 3-án tartott első társas estélyének sikere valóban felülhaladta várakozásunkat; habár a megjelentek nem is tölték meg zsufozásig a helyiséget, mégis az azokon észlelhető egyszerűség örömmel tölthet el bárkinek szívét, mert meggyőződhetett arról, miszerint a kör felhívásai nem pusztában elhangzott szavak voltak. A hölgyek öltözékei egyáltalán egyszerűsége nézve vetekedtek egymással, csupán 4 béli toilette-ot láttunk, de ez sem olyan volt, hogy az uszályok suhogása elűzhette volna azon kedélyességet, mely oly élvezetessé tevő a Vörösmarty-kör első társas estélyét; minek bebizonyítására elég egyszerűen felemlitenünk azon tényt, miszerint esti 8 $\frac{1}{2}$  órától egész reggeli 4 óráig folytonos derültégben időzött együtt a társaság tánczszal és társalkodással töltve ezen időt. A körtánczok közül a „Csárdás“ nak jutott ki legtöbb az időből, társasági tánczot pedig ötöt lejtettünk végig. Legjobban jellemeztük talán a mulatság hatását az egyesekre nézve, ha elmondjuk, hogy a jelen volt bájos hölgyek egyike megkérdezett vén, hogyan mulatott a társas estélyen? arra ugyan csak mosolyával viszonzott; de a kérdezőhöz azon kérdéssel fordult: Mikor tartatik már meg a második társas estély? — Talán többen is vagyunk, a kik ezen kérdés mielőbbi megoldását várva várjuk a rendezősegtől.

Jelentésünk legszebb befejezéséül a hölgykoszoru bájos tagjait legyen szabad bemutatnunk azoknak, kik az estélyen jelen nem lévén, nem is részesülhettek azon szerencsében azok során végig tekinthetni: Ambrózy Mihályné, dr. Ligeti Józsefné, Tóth Jánosné, dr. Neumann Arminné, Szendeffy Józsefné, Detrich Luiza, Hasmann Ida, Karády Etelka, Grundböck, Novák Anna, Neumann, Posztóczky Józsa, Ráder nővérek, Say nővérek és Vajtay Rozina urhölgyek; ezek közül pedig különösen kiemelünk kell azokat, kik a kör felhívásainak és kérelmének teljesítésében legtöbb önmegtágadást fejtve ki, egyszerű, de csinos háziöltözékben jelentek meg: Say nővérek, Novák Anna, Karády Etelka, Vajtay Rozina, dr. Szendeffyné, dr. Neumanné, dr. Ligetiné, Posztóczky Józsa, Neumann és Grundböck urhölgyek; itt azonban minden félreértés kikerülése tekintetéből ismételve ki kell jelentenünk, hogy a többi toilette is egyszerű, de nem házi volt, és így nem tökéletesen alkalmas arra, hogy mintegy külső kifejezését adja annak, miszerint otthoniasan érzik magukat az illetők az estélyeken; de ha tekinjük azt, hogy az ilyenmü mulatság nem mindennapi, de sőt nálunk tán csak először fordult elő, ugy nem csoda, ha tán a felhívások különböző eredményt szült egyeseknél, s így egyaránt forró bánlatnak kell kifejeznünk mindenki irányában, ki jelenléte s illetőleg közreműködése által oda hatott, hogy az első kísérlet is ily fényes sikert eredményezett; haladjunk vállvetve tovább ez irányban és a „Vörösmarty-kör“ bizton el fogja érni kitűzött célját, s legszebb jutalmát az előidézett egészséges, élénk társas életben lelendi.

semmi veszedelem; hihetőleg az ügy „lovagiasan elvégeztetett.“ Azóta Marie bátyja a bálokban Aurélia kisasszonynak udaoarol — Fellegváry helyett.

Az a tisztas kinezésü matróna, ki a fauteuilbe helyezkedett el, egy megboldogult városi senator özvegye, ki nagyon szereti a tejsürüs kávét vajas kifivel s olyan áldott természete van, hogy még akkor is mindig beszél, mikor eszik, és mindig legtöbbet eszik s daczára hogy legtöbbet eszik, mégis legtöbbet beszél. Különbözt most igen rozskedvü, türelmetlenül tekintget az ajtó felé. „Soká jön az a kávé! No csak nézze meg az ember, milyen rendetlenül megy itt minden, akár csak egy parasztháznál“ és ezt nem csak gondolja, de félig el is dörmögi; sőt olykor ennel is többet. De már neki szabad, mert iszonyúan félnek tőle, akaram mondanai a nyelvétől. Az az általános vélemény is él e társaság lelkületében, hogy méltó volna nyelvét spiritusba tenni. De ez csak oly titkos vélemény, melyet csak háta megett nyilatkoztatnak egymásnak e társaság tagjai; különben pedig örökösen mosolyognak reá s „édes jó néni“ nek hívják. Ő mindenkinek jó barátja is, ellensége is tud lenni, csakhogy legtöbbnyire — ha nem mindig — ez utóbbit gyakorolja, a mennyiben oda künn mindenkit egyformán megszól valahogy. Ez már neki oly szükséges, mint a — kávé, és azért tőle ne is vegye rosz néven senki, ha összemarja, eláztatja, mint az utolsó — pernehajdert. De im egyszerűen kiderül az arca, a mint orrát megcsapja az a felséges illat, mely ép oly lelkesítő a nőkre nézve, mint a katonának a puskapor szaga!

(Folytatása következik.)